

пару коричневих тфель-брогів, якісь запонки та стару смішну краватку зі сценами полювання на оленя. На фініші закупів я з радістю помітив, що досі маю понад сто доларів. Куди тепер? До книгарні? Кіно? По пляшку шотландського віскі? Можливості закрутили мені голову, і я брів по тротуару, залитому осіннім сонцем, бурмочучи собі щось під ніс та всміхаючись перехожим, схожий на хлопчика-селяка, якого гурт повій налякав так, що довелося на все махнути рукою, знайти телефон-автомат на розі й викликати собі таксі назад у студмістечко.

У своїй кімнаті я розклав одяг на ліжку. На трохи побитих запонках хтось видряпав свої ініціали, та вони підкупали щирим золотим блиском у сонливому світлі надвечір'я, що лилось у вікна й лишало по собі жовті променисті баюри на дубовій підлозі — багате, рясне, п'янке.

Наступного дня мене спіткав напад дежавю, коли Джуліан прочинив двері достоту як минулого разу, залишивши вузьку шпарину та обачно визирнувши крізь неї, немовби в його кабінеті щось чудесне потребувало захисту і його було потрібно вартувати й берегти від чужих очей. Протягом наступних місяців я добре вивчу це відчуття. Навіть зараз, коли вже минуло багато років, звіддала, інколи вві сні я все ще стою перед білими дверима й чекаю на нього, як на казкового брамника: невмирущого, уважного, пустотливого, мов дитина.

Роздивившись, хто до нього прийшов, він прочинив двері трошки ширше, ніж раніше:

— А це знову наш пан Піпін? Вгадав?

Я не став його виправляти.

— Так і є.

Джуліан роздивлявся мене якусь мить.

— Ви знаєте, що у вас чудове ім'я? Колись Францією правили королі на ім'я Піпін.

— Ви зараз зайняті?

— Для нащадка французького престолу я завжди вільний. Ви ж нащадок? — приязно поцікавився він.

— Боюся, що ні.

Він засміявся й процитував грецьку епіграму про небезпечну чесноту щирості, а потім, на мій превеликий подив, відчинив двері та запросив мене всередину.